

© 2012, 2013 by Editura POLIROM

Accastă carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: imagine din filmul *După dealuri*, în regia lui Cristian Mungiu
Fotografie de Sebastian Enache

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

NICULESCU BRAN, TATIANA

Spovedanie la Tanacu / Tatiana Niculescu Bran. –
Ed. a 3-a. – Iași: Polirom, 2013

ISBN print: 978-973-46-3491-0

ISBN ePub:978-973-46-2468-3

ISBN PDF: 978-973-46-2469-0

821.135.1-31

Printed in ROMANIA

TATIANA
NICULESCU BRAN

Spovedanie
la Tanacu

roman

POLIROM
2013

*

Era 17 aprilie. Mai erau două săptămâni până la Paști. În anul acela, 2005, Paștele cădea pe 1 mai. După slujbă, se așezară la masă, afară. Era cald, frumos. Venise lume multă, ca de obicei. Unii din sat, alții de la Vaslui, alții de mai departe. Maica Neonila stătea de vorbă cu niște cunoștințe, niște doamne de la Inspekția Muncii, la o masă mai retrasă, mai pentru vizitatori de vază. La aceeași masă era și o asistentă de la Spitalul Județean. O femeie la vreo 36 de ani, blondă, tunsă scurt, slăbuță, cu dinții din față stricați.

— Maică, zise asistenta, aveți vreo călugăriță internată la Reanimare, la Vaslui?

— E o fată care a venit la noi în vizită și i-a fost rău și am dus-o la spital, răspunse Neonila.

— Maică, mai zise asistenta, cred că a murit.

— Cum să moară? sări Neonila ca arsă.

— Are leucemie. Când am plecat eu era în ultimul hal, explică femeia pe un ton competent.

Neonila nu apucă să mai spună nimic. Părintele Daniel tocmai începuse rugăciunea de mulțumire către Dumnezeu, pentru mâncărurile de post din care se înfruptaseră. Cum sfârși preotul rugăciunea, se închină cu toții, iar Neonila le conduse pe doamne până la poartă. Făcu în așa fel încât să stea mai mult pe lângă asistentă, ca s-o mai descoasă despre Irina. Dar celelalte tot auziră despre ce vorbeau și una dintre ele, oprindu-se în loc, îi puse o mână resemnată pe braț:

— Maică, boala asta, leucemia... Numai cazi din picioare... și gata!

Neonila își luă rămas-bun de la femei și se duse valvârtej la părintele Daniel. Nu mai știu cum îl luă deoparte când el nici nu apucase bine să se despartă de credincioșii pe care-i condusesese.

— Părinte, a murit Irina!

— Cum? De unde știi? se miră preotul, care nu avusese răgaz să se mai gândească la Irina.

Știa că maicile o vizitau la spital, Neonila i se mai plânsese că doctorii nu-i spuneau ce are, dar nu mai ținuse socoteala zilelor de când o internaseră.

— Mi-a spus o asistentă la masă. Mă duc la spital, să văd ce e. Mă duc cu

Paraschiva și cu maica Lavrentia. Blagosloviți!

— Du-te, încuviință preotul, și-i făcu semnul crucii pe frunte.

Neonila se uită prin curte să le vadă pe Paraschiva și pe Lavrentia.

— Maică, o întrebă pe o călugăriță care căra farfuriile la bucătărie, ai văzut-o pe Paraschiva? Caut-o și spune-i că a murit Irina și mergem la spital. Mă găsește la mașină. Și să vină și maica Lavrentia.

Călugărița dădu din cap și se grăbi spre bucătărie. În câteva minute, toate maicile afluă că Irina murise la spital. Lavrentia și Paraschiva alergară la mașină și Neonila băgă în viteză Dacia papuc, către Spitalul Județean.

*

O găsiră pe Irina în același pat, la Reanimare, unde o vizitaseră cu două zile în urmă, când le îmbrățișase doctorul, de bucurie că fata își mai revenise. Acum avea iar tuburi la nas și la gură. Era în viață, dar nu se hrănea deloc. Orice mănca vomita imediat, le spuse o asistentă.

— Maică, i se adresă ea Neonilei, duceți-vă în oraș și cumpărați-i un iaurt, o banană și niște biscuiți. Poate reușiți să-i dați să mănânce.

— Bine. Rămâneți voi cu Irina, le zise Lavrentiei și Paraschivei, nemaștiind dacă să se bucure că Irina era în viață sau să se îngrijoreze că starea ei se înrăutățise iar.

Ieși. Asistenta rămase de veghe dincolo de peretele de sticlă.

Între timp, Paraschiva se așezase pe marginea patului și se uita printr-o plasă de lacrimi la buna ei prietenă. Slăbise mult, era palidă, avea vânătăi pe la mâini de câte perfuzii i se făcuseră și pufăia încet, prin tuburile de plastic, de parcă atunci ar fi ațipit. Paraschiva îi atinse ușor palma stângă și își aduse aminte cum îi trimitea ea vitamine din Germania, și dulciuri, și bani, că totdeauna Irina fusese băftoasă la bani. Avea noroc, era muncitoare și câștiga. Dar cât erau ele de bune prietene, nu-i zisese niciodată na, ține și tu banii! Poate îi mai dădea așa, să nu aibă portofelul gol, sau mărunțiș, când ieșeau în oraș, dar, altfel, Irina avea autoritate să țină banii. Odată, îi scrisese că un neamț bătrân, acolo, în Germania, îi

spusese „ich möchte rumänische Mädchen“, adică să-i aducă Irina fete din România, și ea zicea „Ja, ja, o să vă aduc“, și el, când auzea așa, îi dădea bani. Era băftoasă, ce mai!

La cămin, e drept, o apucau toanele, o bătea, o lovea tare cu pumnii, cu picioarele, o mușca de obraji, că-i plăcea că erau grași, dar îi trecea și erau iar prietene. Aia, Bianca, din cauza asta o părăsise, că prea era „plictisitoare“. Dar ea, Chița, nu-i reproșase niciodată, că așa e când ai un prieten: trebuie să-i rabzi.

— Ce face, s-a trezit? o auzi pe maica Neonila, care se întorsese într-un suflet, cu iaurt, banane și biscuiți.

Paraschiva nu apucă să-i răspundă. Irina deschisese ochii și se uita la ele. Părea să le recunoască. O chemară pe asistentă să-i îndepărteze tuburile, că poate vroia să mănânce.

— Irina, hai să mănânci ceva, îi zise Neonila. Uite, ți-am adus iaurt și banane. Sau vrei biscuiți?

— Vreau borș de la mănăstire, mami, răspunse Irina, spre bucuria lor.

Acum le era clar că se trezise și le recunoștea.

— Păi, lasă, că mănânci borș când vii la mănăstire, acum n-am știut și nu ți-am adus, încercă să o consoleze maica Neonila.

— Borș de la mănăstire..., se alintă Irina, privind-o cu ochi rugători de copil care știe că nu i se poate refuza un hatâr atât de mic.

— Bine, uite, mă duc până la mănăstire și vin cu borș. Da? Paraschiva și Lavrentia stau aici, cu tine.

— Da, se bucură Irina.

Se însera. Neonila se urcă în mașină și porni către centru. Mințise. Avea o cunoștință în Vaslui, pe nenea Dorinel. Se duse drept la el acasă, cu gândul că o avea o porție de ciorbă. Doar era duminică, poate gătiseră mai multe feluri de post. Un drum până la mănăstire și înapoi ar fi durat prea mult. Era și așa târziu.

La spital, Paraschiva nu mai știa ce să-i mai povestească Irinei. Era voioasă că ceruse borș.

— Mai ții minte când mi-ai trimis tu vorbă să te aștept cu borș de fasole, că veneai din Germania? îi zise Chița mustăcînd, fiindcă asta fusese o poveste de mare haz.